

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic scene between a man and a woman about to kiss. The man is on the left, wearing a light purple shirt and a dark tie, looking towards the woman. The woman is on the right, wearing a teal halter-neck dress and a necklace, looking back at the man. They are in a close embrace, with the woman's hand on the man's chest. The background shows a window with light-colored curtains.

Annie Westová
Úkryt na
Zlatém pobřeží

 HARLEQUIN®
TM

ANNIE WESTOVÁ

ÚKRYT NA
ZLATÉM POBŘEŽÍ

PŘEKLAD

HILDA HANSALOVÁ

Milá čtenářko,

ještě jsme si tady moc nepovídali o jedné sérii, jejíž už třetí díl si můžete tento měsíc přečíst. V originále se jmenuje „Těhotné princezny“, takže je vcelku jasné, co je její zamýšlenou spojovací linií. Ve skutečnosti jsou to ovšem princové z neexistujících království – Zeus, Jag, Vincenzo a Rafael –, které spojily společné studie v Oxfordu a závazek „nezamilovat se, neoženit se, nemít děti“ (asi tušíte, jak to musí dopadnout, že?).

Zajímavostí této série je to, že každý z jejích čtyř dílů napsala jiná autorka. Caitlin Crewsová (Princova ostudná aféra, příběh prince Zeuse¹ v březnu), Marcella Bellová (Poušť jeho srdce o princovi Jagovi v červenci), teď listopadu je to tedy Maisey Yatesová (Začalo to pomstou a princ Vincenzo). No a v prosinci to bude Jackie Ashendenová (Její jediná vzpoura s princem Rafaelem).

Bylo by určitě prima, kdyby bylo technicky možné, aby všechny čtyři příběhy překládal do češtiny jeden a týž člověk. Bohužel se to nepovedlo, takže máte možnost posoudit nejen práci čtyř autorek (Jak se domlouvaly? Mailovaly si, chatovaly, telefonovaly si? Nebo se snad někde sešly osobně?), ale i tří překladatelek.

Snad se Vám bude líbit...

*S láskou
Váš Harlequin*

¹ Pravidla umožňují v případě, že nejde o antickou postavu, ale o moderní užití jména, používat „české“ skloňování „bez Zeuse“ místo „bez Dia“. Poznámka redaktora.

Annie Westová

**ÚKRYT NA
ZLATÉM POBŘEŽÍ**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

The Innocent's Protector in Paradise

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2021

Překlad:

Hilda Hansalová

Odpovědný redaktor:

Jiří Chodil

© 2021 by Annie West

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2023

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-9445-4 (EPUB)

ISBN: 978-83-276-9446-1 (MOBI)

ISBN: 978-83-276-9447-8 (PDF)

PROLOG

„Mám strach o Lolu. Něco se s ní děje. Je to určitě vážné, ale nechce mi nic říct.“

Niall se usmál a nejráději by se Eda zeptal, odkdy mu dělá starost, že se mu sestra s ničím nesvěřuje. Ale nezeptal se, protože věděl, že jeho přítel by si nikdy nedělal starosti pro nic za nic.

Přitiskl si mobil k uchu, aby lépe slyšel. Provoz v letištní hale byl ohlušující. „Jak moc vážné?“

„Nevím. Zněla tak nějak... nervózně. Ty víš, jaká je. Umí lhát tak dokonale, že nepochybuješ, že mluví pravdu. Ptal jsem se, ale odpověděla, že má hodně práce. Ale tím to určitě není. Nedávno jsem jí volal a zaslechl jsem sirény policejních aut. Blížily se. Lola rychle zavěsila. Když jsem se jí na to později ptal, prohlásila, že na ulici před jejich domem se něco stalo. Ale poznal jsem, že nemluví pravdu. Myslím, že jde o něco opravdu vážného.“

Niall se zamračil. „Policajti? A ty si myslíš, že tam jeli kvůli ní?“ Bylo naprosto vyloučené, že by se Edova sestřička dopustila něčeho, co by vyžadovalo policejní zásah.

Vzpomínal na den, když šel poprvé s Edem po vyučování k nim domů. Malá Lola na něho upírala velké oči a prohlížela si ho, jako by zvažovala, jestli mu může důvěřovat. Měl monokl a natržený ret po bitce, do níž se na ulici zapletl. Až mnohem později

si uvědomil, že malá Lola ho neodsuzovala. Brzy se k němu začala chovat jako ke staršímu bratrovi.

„Možná kdybys trávil víc času v Melbourne a nepracoval pořád daleko od domova, svěřila by se ti.“ Lola byla o šest let mladší než Ed, ale i přes věkový rozdíl si byli velmi blízcí. Blížší než většina sourozenců, které Niall znal.

„*A to je ten problém,*“ zabručel Ed, „*nejsem za rohem, jsem v Antarktidě a musím tu ještě několik měsíců zůstat. Hlavně proto ti volám. Chci, abys na ni dohlédl. Vracíš se právě do Melbourne, jestli se nepletu.*“

„Právě jsem na letišti.“ Niall se zahleděl na letištní plochu. „Budu mít přes den nějaká obchodní jednání, ale večer za ní zaběhnu.“

Niall nemusel dlouho přemýšlet, jestli Edovi vyhoví. Rodině Suarezových hodně dlužil. Dlužil jí tolik, že jí to nikdy nemohl splatit. Kdyby se ho neujali, připojil by se k pouličnímu gangu a dnes by tady možná už nebyl.

Díky Edovi a jeho rodině vedl život, v němž násilí nemělo místo, a dokonce si mohl plnit své sny.

„*Věděl jsem, že je na tebe spolehnutí, kamaráde. Děkuju. Jen... dohlédni na ni, ale uvědom si, že jí to nebude po chuti, protože si myslí, že všechno zvládne sama.*“ Niall slyšel, jak si Ed zhluboka povzdechl.

„Neměj strach. O tu malou se postarám. Mám ji rád.“

Mohl to prohlásit bez uzardění, i když ji už léta neviděl. Zapřemýšlel. Naposled Lolu viděl, když přijel do Melbourne na pohřeb její matky. Bylo jí šestnáct. Měla na sobě tmavé šaty, které si pořídila asi kvůli pohřbu a které ji dělaly starší. Byla smutná a ztrápená.

Niall se ji tenkrát pokoušel utěšit, chtěl ji obejmout, aby se mu mohla vyplakat na rameni, ale odtáhla se od něho, jako by jí vadilo, že se jí dotýká.

Chápal to. V pohnuté době, jakou prožívala, jí záleželo jen na rodině. A on Suarez nebyl. Nestála o soucit kluka z ulice, i když ho její laskaví rodiče přijali za svého a on si od té doby vedl víc než dobře. Jeho minulost nebyla nic, co by jí imponovalo.

Zaslechl hlášení, které se týkalo jeho letu. Nelétal do Melbourne často. Neměl na tohle město dobré vzpomínky. Žil v Brisbane a do Melbourne jezdil jen obchodně.

Vydal se k odletové bráně. „Nech to na mně, Ede. Slibuju, že na ni dohlédnu.“ Odmlčel se. „Lola má nejspíš nového přítele a nechce ti o něm říct.“ Niall byl docela zvědavý, jak malá Lola dnes vypadá. Její maminka byla velmi krásná.

„Takže je na tobě, abys ho proklepnul, jsi na to ostatně ta nejvhodnější osoba. Hlavně nedovol, aby tě ošálila.“

Ošálila? Malá Lola? Tomu se musel jen usmát.

Hezká letuška, která čekala už jen na něho, mu úsměv oplátila.

PRVNÍ KAPITOLA

Lole se rozbušilo srdce. *Zůstaň v klidu. Nedělej ukvapené závěry*, nabádala se. Nepomohlo to.

V mém bytě někdo byl.

Byla si tím jistá.

Poznala to hned, jak vešla.

Rozsvítila, zastavila se na prahu a pokoušela se přijít na to, co se jí nezdálo. Na první pohled vypadalo všechno stejně, jako když z bytu ráno odcházela. Nic se nezměnilo.

Zhluboka se nadechla a ucítila to: nějaký divný chemický pach.

Lola se rozhlédla po podestě. Nezdálo se jí, že by tu dnes byla úklidová služba nebo nějakí údržbáři.

Stála přede dveřmi a přemýšlela, jestli nemá volat policii. Po krátkém váhání vešla do bytu, protože si uvědomila, že by to dopadlo jako posledně. Volání na bezpečnostní linku by sice vzali vážně, přijeli by, ale nic by nezjistili. *Čím častěji je budu volat, tím méně naléhavá jim moje volání budou připadat. Budou si říkat, že dělám falešný poplach.*

Jako to bylo v případě Therese. Vzpomínka na bývalou sousedku ji zabořila.

Nerozhodně stála. Třásla se, třebaže topení běželo naplno.

Sledoval ji Braithwaite až k domu? *Viděl, že vcházím dovnitř?* V posledních dnech ho několikrát na

ulici zahlédla, tím si byla jistá, ale pokaždé hned zase někam zmizel.

Sledoval mě i dnes večer? Viděl mě?

Třela si rukama paže, aby se zahřála. Procházela místnostmi, nahlížela do skříní, podívala se i pod postel. Nikdo tu nebyl.

Ale nervozity se nezbavila.

Někdo zvonil. Trhla sebou. Bylo půl osmé večer, nikoho nečekala. Noví sousedé se s ní nijak nedružili. Určitě si s ní nešli popovídat nebo si něco půjčit.

Znovu někdo zazvonil, tentokrát zvonil dlouho, jako by ten, kdo byl za dveřmi, věděl, že Lola je doma.

Braithwaite?

Lola ztuhla. Ledové prsty jí sevřely hrdlo a zmáčkly plíce.

Zamkla jsem za sebou dveře? Samozřejmě, že jsem je zamkla, ubezpečila se. Teď už je zamykala pořád.

Přesto si představila, jak někdo otevírá dveře a vchází.

Vzala si do ruky mobil a pro všechny případy položila prst na tlačítko tísňového volání. S bušícím srdcem šla ke vchodovým dveřím.

Podívala se ven kukátkem.

Nebyl to Braithwaite.

S úlevou vydechla.

Viděla široká ramena ve tmavém obleku, kousek bílého límečku a mužský zátylek. Viděla krátké černé vlasy. Braithwaite měl vlasy dlouhé. A také nebyl tak vysoký a urostlý.

Muž se otočil. Byl hodně vysoký, takže mu přes kukátko neviděla do očí, ale všimla si pevné brady a krásných rtů. Rýhy kolem jeho úst působily přísně. Pulz se jí zrychlil.

Ne, tohle není Braithwaite.

Byl to jiný muž a dala by všechno za to, aby se s ním už nikdy nesetkala.

Niall Pedersen.

Co on tady dělá?

Vždycky se objevil, když byla nejzranitelnější – naposledy na matčině pohřbu.

Žaludek se jí sevřel bolestí, ale i rozhořčením.

Ve chvíli, kdy otevírala dveře, zvonek zazvonil po třetí.

Stál ve dveřích. *Měl tak široká ramena už před osmi lety?*

Nevzpomínám si, odpověděla si v duchu. Pamatovala si to naprosto přesně.

Proč stojím, tupě zírám a dělám, jako bych ho nikdy předtím neviděla?

Protože těch osm let mu přidalo na sebevědomí, vyhloubilo vrásky kolem úst a očí a hezkého mladíka změnilo na charismatického okouzujícího muže.

Podlomily se jí nohy. Musela se chytit kliky. V duchu zaklela.

Nemohl to tušit, ale byl to on, kdo jí poznamenal život jednou provždy.

„Nialli, to je ale překvapení.“ Hlas měla hlubší, než čekal.

Chvíli jen stál a díval se na ni, v hlavě měl prázdno. Několik vteřin trvalo, než se mu vrátil zdravý rozum, který ho ujistil, že je to Lola, Edova malá sestřička, dívka, za níž přijel, aby na ni dohlédl.

Už to nebyla dívka, byla to mladá žena.

Niall polkl. Měl stažené hrdlo.

Samozřejmě předpokládal, že bude vypadat jinak, ale nemyslel si, že tak... jinak.

„Lolo.“ Snažil se, aby to neznělo jako otázka. Samozřejmě, že ji poznal, ale nějak nedokázal spojit vážné dítě, kterému kdysi pomáhal dělat úkoly, s touto mladou ženou.

„Jsem ráda, že tě zase vidím.“

Přejel pohledem po šedé úzké sukni a dlouhých nohách v lodičkách na vysokém podpatku. Když se pohledem zastavil na řadrech, úsměv mu ztuhl. Honem se jí podíval do tváře.

Měla pořád malý nosík a široká ústa, ale už nevypadala dětsky, vypadala dospěle. A velké oči, které jí kdysi dodávaly vzhled vážné malé sovičky, se třpytily jako hvězdy. Byla krásná.

Vypadala přísně a zároveň sexy. Tmavé vlasy měla stažené do drdolu. Jako by účesem a nenápadným oblečením chtěla působit usedle, a ne jako přitažlivá mladá žena, která...

Niall se zhrozil. *Vždyť je to Lola! Nesmím na Edovu malou sestřičku myslet... takhle.*

Ed ho měl varovat. Kdykoliv během minulých let mluvil o Lole, nikdy slovem nenaznačil, že se z ní stala kráska.

„Co tady...?“

„Nepozveš mě dál...?“

Řekli to současně.

Sevřela rty do úzké linky. Překvapilo ho to. Lola a všichni členové rodiny Suarezových byli velmi pohostinní. Ale hned zase zvedla koutky úst, ustoupila a gestem ho pozvala dál. „Prosím, pojd' dál.“

Až ve chvíli, kdy vcházel do předsíně, si všiml, že Lola drží v ruce mobil a má prst na nějakém tlačítku.

„Nepřišel jsem nevhod?“

Na chvíli zaváhala, ale pak zavrtěla hlavou. Když za ním zavírala a zamykala dveře, vyhýbala se mu pohledem.

„Ne. Ale právě jsem přišla z práce a nikoho jsem nečekala.“

„Pracuješ dlouho,“ poznamenal. Šel za ní do obývacího pokoje a snažil se nedívat na oblé boky pod úzkou sukni.

Zvědavě se rozhlížel. Vybavení bylo laděné do

světle zelené a bílé. Jen velká pohovka byla plná barevných polštářů. Knihovna přetékala knihami. V dolních policích měla tlusté knihy o financích, účetnictví a řízení podniku a na horních policích byla beletrie.

„V práci se teď zabýváme hodně důležitým projektem. To určitě znáš taky a víš, jak to chodí. Kdybys pracoval striktně od devíti do pěti, ničeho bys nedosáhl.“

Niall kývl. „To máš pravdu.“ Krátce po třicítce byl výkonným ředitelem firmy, která měla mnohamiliardové zisky.

Čekal, až se Lola posadí, ale zůstala stát ve dveřích do nějaké místnosti. Byla to kuchyně, jak zahlédl. Sepjala ruce před tělem. Vypadalo to, že neví, co má dělat dál.

Zvláštní, pomyslel si. Z oblečení a ze způsobu, jakým kráčela předsíní do pokoje, bylo patrné, že je to sebejistá žena. Všiml si, že se kouše do rtu.

Dělávala to, když byla nervózní.

V myšlenkách se přenesl do kuchyně Suarezových. Viděl malou Lolu, jak sedí u stolu a trápí se s nějakým domácím úkolem. Myslela si, že ho neudělala správně a že dostane špatnou známku. Niallovi se jí zželelo, úkol zkontroloval a ujistil ji, že ho zvládla dobře.

Odpoutal se od dávné vzpomínky.

„Jsem v Melbourne na služební cestě a napadlo mě, že můžu za tebou zajít a pozvat tě na večeři. Nejezdím sem často, takže bychom měli příležitost vzpomínat a popovídat si.“

„Na večeři?“ Podívala se na něho, jako by takové pozvání slyšela poprvé v životě. Takovou reakci nečekal. Ženy obvykle jeho pozvání na večeři hned a rády přijaly.

„Uvědomuju si, že je to narychlo.“

„Já... to je od tebe velmi milé.“ Krátce se usmála, ale v očích se jí úsměv neodrazil. „Kdykoliv jindy bych šla moc ráda. Ale dneska jsem měla náročný den a zítra musím brzy vstávat.“

„To chápu.“ Nebyla to jen Edova prosba, která ho přinutila zostražitět. Šestý smysl mu říkal, že to není jen únava, kvůli níž jeho pozvání na večeři odmítla. A proto se nerozloučil a neodešel. Ostatně – patřil skoro do rodiny. „A co kdybych nějaké jídlo objednal?“

Mlčela. Bylo mu jasné, že Lola v duchu hledá důvod, proč jeho návrh odmítnout.

„Jen něco malého,“ ujistil ji. „Mám zítra také bohatý program.“ Říkal to s úsměvem a viděl, že se trochu uvolnila.

Stíny pod jejíma očima ho dojaly. Jeho obavy vzrostly.

„Děkuju, ale –“

„Pokud ovšem někoho nečekáš... snad nějakého přítele?“

„Ne. Nemám žádného přítele.“

Pocit uspokojení, který se ho zmocnil, nesouvisel s faktem, že nemá přítele, jak se ubezpečoval, ale s tím, že bude moci Edovi podat zprávu, že v Lolině životě neexistuje žádný mužský. Zřejmě ji trápilo něco jiného.

„Moc rád bych věděl, jak teď žiješ a co děláš.“ Odmlčel se. „A taky chci mít společnost. Kdykoliv jsem tady ve městě, zavalí mě vzpomínky.“ To byla pravda. Kdykoliv přijel do Melbourne, hned se jako duchové vynořily zlé vzpomínky na minulost.

Rozpřáhl odevzdaně ruce a nevesele se usmál. O jeho minulost se asi moc nezajímala, ale od Eda nebo rodičů se určitě dozvěděla, že jeho dospívání bylo krušné. Všiml si, že se v ní sváří chuť ho odmítnout s laskavým srdcem.

Nakonec souhlasně kývla. „Já taky uvítám společnost.“ Usmála se. Její úsměv ho odzbrojil.

Pořád si musel zvykat na novou Lolu. Když prvotní šok pominul, přestal ji vnímat jako přitažlivou ženu a začal se k ní chovat jako kdysi – jako k malé sestře.

„Výborně. Co by sis chtěla dát k jídlu?“

„O několik bloků dál je skvělá thajská restaurace. Mám na lednici jejich jídelní lístek. Vyber něco sám.“

V kuchyni se svítilo. Stál na prahu a pomyslel si, že aspoň v tomhle se nezměnila. Nebyla chorobně pořádkumilovná, ale rozdíl mezi Edovým a jejím pokojem byl u Suarezů předmětem žertů a poznámek. Ed měl v pokoji binec, zatímco Lola měla všechno vzorně uspořádané a vždycky naklizené.

Potěšilo ho, že v něčem zůstala stejná. Byla pořádná, dbala o sebe. Měla dobré srdce, což se ostatně projevilo i před chvílí.

Byl tu vzorný pořádek. Všechno bylo bez poskvrnky. Na okenním parapetu stála řada barevných květináčů s bylinkami. Niall šel k oknu.

Zarazil se.

Něco tady ošklivě páchlo.

O pár kroků ustoupil, nadechl se, a znovu přešel ke květináčům. Bral do ruky jeden květináč za druhým. Pomalu jimi otáčel, ze všech stran si je prohlížel a zjistil, že rostliny jsou na straně obrácené k oknu uschlé. Nebyly uvadlé a neusychaly přirozeně. Na jedné straně byly živé a krásně zelené a na druhé straně mrtvé. Rozdíl mezi oběma polovinami bylinek byl nápadný.

Sklonil se k nim a do nosu ho udeřil štiplavý zápach. Prudce se odtáhl a ušklíbl se.

Něco takového by Lola určitě neudělala. Jako dítě pomáhala mamince na zahradě, a dokonce se o ní říkalo, že má zelené prsty, že by jí prý vykvetlo i koště.

Díval se na rostliny a na zátylku mu naskočila husí kůže. To, co cítil, byla nějaká kyselina.